

מדינת ישראל

הכנסת

א.ו.

פרוטוקול מס' 39/ג

מישיבה של ועדת החינוך והתרבות, שהתקיימה
ביום ג', ט"ו באייר, תשי"ד - 18.5.54,
בשעה 11.15

בכח:

- חברי הוועדה: ש. פרסיץ - היו"ר
- מ. אונא
- ח. בוגר
- ז. בן-יעקב
- א. ברטן
- ק. כהנא
- ש. כפרית
- א. כלפון
- ד. נצר
- ר. צברי
- י.ש. רוזנברג
- א. רוזאל-נאור
- א. ריטלט

סוזמנים:

- פרופ' דינור - שר החינוך והתרבות
- ד"ר אבידור - סגן סגן מנהל משרד החינוך והתרבות
- גב' טטנר - היועצת המשפטית של משרד החינוך
- ד"ר רוזנטל - נציג משרד המשפטים

נועדרו:

- מ. אדם
- י. סמיילנסקי

סדר-היום:

הטען הדיון בחוק הארכיונים, תשי"ג - 1952,
סעיפים 15 - 9.

=====

היו"ר ש. פרסיץ:

ברצוני להזכיר לחברי הוועדה שעברנו עד כה על 8 סעיפים של החוק, אלא שנקודות מספר נשארו עדיין לעינינו והן:
קביעת אגרות אשר תקבע מה זה חומר ארכיוני בטקרה שיתעורר ספק בקשר לאיזה שהוא חומר; מינוי הגנו על-ידי הכנסת, או על-ידי הממשלה, או על-ידי הממשלה בהסלצת מועצת הארכיונים. כן הסחלט להזמין לוועדה את היועץ המשפטי של הממשלה, מר חיים כהן, כדי שיביע את חוות-דעתו בקשר לסעיף 1(2). נוסף לזאת, בהתאם לבקשתו של ח"כ רוזנברג, דחינו את ההצבעה על סעיף 8(א). בכל הסעיפים האלה נדון בישיבה הבאה. עתה אנו עוברים לסעיף 9.

סעיף 9

י.ש. רוזנברג:

אני מתנגד לנוסח זה אשר קובע כי תשלום האגרה הוא הכרחי, ואני מציע שהאגרה תהווה דשות. יתכן שירצו לפטור סאגרה כל מיני סוגים של חומר, ובטקרה שיתקבל הנוסח המוצע על-ידי הממשלה, יצטרכו לשנות את החוק כדי לשחרר מתשלום אגרה. אני מציע לכתוב: "הגנו דשאי להטציא לכל דורש, בתנאים שייקבעו בתקנות, העתקים...".

א.ו.

בחוק נאמר כי האגרה תיקבע בתקנות, ובתקנות אפשר להחליט שהאגרה תהיה סטלית בלבד.

שר החינוך והתרבות:

סעיף 9 בנוסח שהוצע על-ידי הממשלה -
ג ת ק ב ל

סעיף 10

לשם מה יש לצלם או להעתיק חומר שרוצים לבערו?

הינדל ש. פרסיץ:

חומר ארכיוני במקורו יכול לתפוס מקום רב, לכן אפשר לצלמו ולשמרו במיקרופילמים ואילו

שר החינוך והתרבות:

את המקור יוכלו לבער.

י.ש. רוזנברג:
כתוב, כי לא יבוער חומר אלא בהתאם לתקנות, אבל התקנות קובעות רק את דרכי הביעור ואינן מורות מתי קיימת הרשות לבער. על כן אני מציע לנסח את סעיף 10(א):
"לא יבוער בטוסד סמוסדות המדינה או ברשות מקומית חומר ארכיוני, אלא על-פי היתר מאת הגנז, פרט לחומר שהוצע להפקדה בגנזך והגנז סרב לקבלו."

א. רוזנאל-נאור:
אני מציעה לכתוב "לא יבוער בטוסד סמוסדות המדינה או ברשות מקומית חומר ארכיוני, אלא באישור המועצה ובהתאם לתקנות."

גב' סטנר:
אין אני רואה כל תועלת בתיקוניו של הה"כ רוזנברג לסעיף 10(א). אם מדובר על שמירת חומר ארכיוני בסמוסדות המדינה, הרי אפשר למסריר דבר זה באופן אדמיניסטרטיבי ואין צורך בחוק, אלא במקומות בהם אין למדינה שליטה פנימית על העניינים. אני מבינה שחה"כ רוזנברג אינו נותן אסון ברשויות המקומיות ורוצה שיחול עליהן פיקוח מטעם השלטון המרכזי אותו ייצג הגנז. אבל גם דבר זה אינו נכון, מפני שהשלטון המקומי מהווה חלק של השלטון הכללי. אני מציעה לה לקבל את המיקון שהוצע על-ידי הה"כ רוזנברג לסעיף 10(א), בעיקר לא בנוגע לסמוסדות המדינה, כי פירוש הדבר שיפקידו פקיד על פקיד, ומצב כזה הנו בלתי-רצוי ובלתי-יעיל.

ד"ר רוזנטל:
הנוסח שהוצע על-ידי הה"כ רוזנברג בסעיף 10(א) טופיע בסעיף 12(א) לגבי חומר ארכיוני הנמצא בידי איש פרטי. אם נקבע נוסח זה כדי לפצוע מאיש פרטי את ביעור החומר בגלל חוסר מקום להחזקתו. על כן ניתנה לאנשים הפרטיים האפשרות להציע את החומר הנמצא אצלם להפקדה בגנזך. בסמוסדות המדינה לצעט זאת ישנו מקום לארכיונים, והסמוסדות אף אינם טעונינים להעביר את החומר לגנזך.

א.ש. רוזנברג:
ברצוני לומר לגב' סטנר שאין זה נכון כי אין אני נותן אסון ברשויות המקומיות. אבל מטרת חוק זה היא שלגנז - שיהיה פקיד גבוה ויהנה מאסון רב - תהיה שליטה על הארכיונים במדינה וכדי שלא כל פקיד קטן יוכל להחליט על דעת עצמו על ביעור חומר.

אשר לדברי ח"ר רוזנטל, הרי גם הרשויות המקומיות יכולות לבער חומר מפני שאין להן מקום להחזיקו אצלן. על-כן יש לתת גם להן את האפשרות להציע את החומר הנמצא אצלן להפקדה בגנזך, ורק במקרה שהגנז יסרב לקלו יוכלו להשמידו.

שר החינוך והתרבות:
אם הצעת הה"כ רוזנברג תתקבל לא תהיה אפשרות לבער אפילו ביר חסר בל ערך, אלא אם הוצע מחילה לגנז.

סעיף 10(א) בנוסח שהוצע על-ידי הממשלה -

ג ת ס ב ל

המתייגויות לחה"כ רוזיאל-נאור ורוזנברג.

סעיף 10(ב) בנוסח שהוצע על-ידי הממשלה -

ג ת ס ב ל

י.ו. רוזנברג: כיצד קובעים איזה חומר נוגע לבטחון המדינה?

ד"ר רוזנטל: סעיף זה מכונן בעיקר למקרים כגון אלה כאשר בסגירות בחוץ-לארץ יש צורך לבער באופן דחוף חומר מסויים, ואין אפשרות לבקש רשות. אני הייתי מציע למחוק את סעיף המסנה הזה שתוך סעיף 10 ולקבוע אותו בחוק בתור סעיף מיוחד. אחרת, לפי הצעת הממשלה, מקנים לרשויות המקומיות אותה תסכות הניתנת לסגירות.

י.ו. רוזנברג: אני מציע למחוק את סעיף 10(ג) ולהוסיף סעיף

מיוחד האומר: במקרה של סע-חירות באחד

מסוסדות המדינה וסאים לבער חומר שביעורו דחוף מטעמים של בטחון המדינה.

סר החינוך והתרבות: יכולים להיות מקרים שבשעת חירום יהיה צורך לבער

באופן דחוף חומר אשר נמצא לאו דווקא במוסד

מסוסדות המדינה. אני חושב שיש לקבל את הנוסח המוצע על-ידי הממשלה.

א. רוזנטל: אני מציע לקבוע תחילה מי יחליט איזה חומר

נוגע לבטחון המדינה, כדי שסעיף 10(ג) לא

יהיה כולל כל-כך.

סר החינוך והתרבות: אני מציע להוסיף לסעיף 10(ג) את הסיפא האומרת

שהכסות המבערת חייבת להגיש לגבז די-ן וחשבון

דחוף על ביעור החומר.

י.ו. רוזנברג: אני מציע להוסיף בסוף סעיף 10(ג) את המלים:

"בהתאם לתקנות" בתקנות יקבע הסד כי במקרה

שיט צורך דחוף להסמיד חומר מטעמי בטחון יודעו על-כך לגבז, אם תהיה שהות מספקת לעשות זאת, אם לא יספיקו להודיע לגבז, תפגה הרשות המבערת לאחראי בעל הדרגה הגבוהה ביותר הנמצא במקום הביעור.

גב' סטנר: ברצוני לומר לחה"כ רוזנברג, כי הסופט יחליט

אם היא סיבה מתקבלת על הדעת לביעור החומר.

אי-אפשר לפרט בחוק את כל הוראיאציות של בטחון המדינה.

היו"ר ס. פרסיץ:

הסופט יוכל להטיל על הרשות המבערת קנס באם

ביעור החומר בוצע בלי סיבות מתקבלות על הדעת,

אך דבר זה לא ימנע את הסמדת החומר, והרי כל סדתנו היא לסמור על חומר

ארכיוני לבל יוסמד.

ס. אונא: אני מציע לנסח את סעיף 10(ג) כדלקמן: "ביעור

דחוף של חומר ארכיוני מטעמי בטחון ייעשה

בהתאם לתקנות".

א. רוזיאל-נאור: אני מציעה לומר בסעיף 10(א) שאין לבער חומר

אלא בהתאם לתקנות, ובין המקרים שיפורסמו

בתקנות שבהם מותר לבער חומר באופן דחוף יהיה גם המקרה של בטחון המדינה.

אם הצעת תתקבל אפשר יהיה למחוק את סעיף 10(ג).

זה יהיה אולטרה-וירוס, אם לא יאטר בחוק
שאפשר לבער חומר מטעמים של בטחון חסדינה.

ד"ר רוזנטל:

הצעת חה"כ אובא לנסח את סעיף 10(ג):
"ביעור דחוף של חומר ארכיוני מטעמי
בטחון ייעשה בהתאם לתקנות 2 - בתקלה

סעיף 11

א. רוזאל-נאור:
הפרסום ברשומות אינו מספיק, כי הציבור
אינו קורא את רשומות. ההודעה על ביעור
חומר צריכה להתפרסם נוסף לרשומות גם ברדיו ובעתונות. כן אני מציעה
כי במקום המלה "בעל" תבוא בכל מקום בסעיף זה המלה "בעלים".

ד"ר אבינור:
אולי אפשר לומר בסעיף 11(א), כי יש להודיע
ברשומות על ביעור החומר וגם לסלוח הודעה
לחברי המועצה?

ד"ר רוזנטל:
ניסוח כזה יפגע במקצת בערך הרשומות.

היו"ר ש. פרסיץ:
אני מציעה לכתוב: "...שלושים יום טיוח
שניתנה הודעה על כך לחברי המועצה ולאחר
ספורסמה הודעה זו ברשומות".

סעיף 11(א) בנוסח: "חומר ארכיוני שלדעת הגנז
אין צורך עוד לשמרו, ושאי הוא לבערו כעבור
שלושים יום טיוח שניתנה הודעה על כך לחברי
המועצה ולאחר ספורסמה הודעה זו ברשומות;
הובעה תוך המועד הזה התנגדות לביעור החומר -
תכריע המועצה" - בתקבל

הסתיונות לחה"כ רוזאל-נאור המציעה לפרסם הודעה על ביעור החומר גם
ברדיו ובעתונות.

הצעת חה"כ רוזאל-נאור לכתוב בכל מקום בסעיף
זה במקום המלה "בעל" את המלה "בעלים" -
בתקבל

היו"ר ש. פרסיץ:
בסעיף 11(ב) אני מציעה לכתוב: "...אלא אם
הוצע קודם לבעלי החומר וניתן לו זמן המתקבל
על הדעת לקבלו בחזרה והבעלים לא קיבלו...".

א. ריטלט:
כן יש לכתוב בסעיף זה שחייבים לבדוק אם
אמנם הגיעה לידי הבעלים ההודעה על ביעור
החומר וההצעה לקבלו בחזרה.

ד"ר רוזנטל:
בכל החוקים בהם נאמר: "מועד סנקבע בהצעה"
ברור, כי זהו פרק זמן המתקבל על הדעת.

או.

גב' סטנר:

יש לי התנגדות להצעה לקבוע בחוק, כי חייבים לכדוק אם בעלי החומר קיבלו את ההצעה לקחת את החומר בחזרה ולא - יבוער. על-ידי זה יכבלו את ידי הגנז, כי יתכן מאד שהבעלים של החומר ברח לחוץ-לארץ מאיזו סיבה שהיא ובסקרה זה לא יוכל הגנז לעשות דבר ויאלץ לסמור על החומר, בחוקים אחרים, שלטיאם חייב בית-המספט לסלוח לפעמים הודעות לאנשים, בהוג שאם האדם אליו נשלחה ההודעה לא נמצא במקום מפורסמים את ההודעה בעתונות; אם חושבים שהאדם נמצא בחוץ-לארץ מפורסמים את ההודעה גם בעתונות בחוץ-לארץ, כדי שתביע אליו. כן, בסקרה טבית מקבל ההודעה נעול. כאשר באים לסמור את ההודעה, מדביקים אותה על הדלת.

דעתי היא, כי הנוהג של שליחת הודעה סנקבע לגבי חוקים אחרים טוב גם לגבי חוק הארכיונים.

י. ט. רוזנברג:

לפי השינוי שנתקבל בסעיף 11(א) יוצא, כי יעברו 30 יום מיום שליחת הודעה לחברי הטועצה ופרסום ברטוטות עד אשר יוכל הגנז לבער את החומר. אני מציע להוסיף, כי בסקרה שהבעלים של החומר הוא אדם פרטי חייב הגנז להודיע גם לו, נוסף לפרסום ברטוטות. אם תוך 30 יום יגיש הבעלים של החומר את התנגדותו לביעור - יובא הדבר בפני הטועצה ואם אף היא תחליט שיש לבער את החומר, רק אז יוצע לבעלים לקבלו. יוצא אם כן, כי הוא לא יצטרך לקבל את החומר תוך 30 יום טיום פרסום ההודעה, אלא תוך זמן הרבה יותר ארוך. קיימת עוד הסאלה כיצד מוסרים את ההודעה לבעלים בסקרה שהוא איננו בבית. אני חושב שגב' סטנר צודקת כאן, סמה סנהוג לגבי חוקים אחרים טוב גם לגבי חוק זה.

ס. אונא:

יתכן מאד, כי בסקרה של מות הבעלים של החומר שבסמור לגנז לא יהיו מעוניינים יורטיו החוקיים לקבל את החומר בחזרה לבל יבוער; אך בני מספחה אחרים, שאין הם דווקא היורטיו החוקיים, ירצו לקחת את החומר. על כן, יש לפרטם את ההודעה גם בעתונות.

א. רוזיאל-נאור:

אני מצטרפת להצעתו של חה"כ אונא ומציעה לכתוב בסעיף 11(ב): "...אלא אם הוצע קודם לבעל החומר לקבלו בחזרה - ונתפרסמה על-כך הודעה בעתונות - ובעלי החומר לא קיבלו תוך המועד סנקבע בהצעה".

ד"ר רוזנטל:

אני מציע שהפרסום בעתונות יבתן רק לאחר שהבעלים של החומר לא רצה לקבלו. יתכן מאד, כי החומר העומד לביעור הוא חומר אינטימי ואין הבעלים רוצים שידעו כי חומר כזה קיים כלל.

הינ"ר ט. פרטיץ:

אני חושבת שבקשר לחומר ארכיוני פרטי קיימת סכנה, כי הגנז ירצה להכריח את הבעלים הפרטיים שיקבלו את החומר בחזרה, כדי לפנות את המקום בגנזן לחומר אחר, ועל-כן יפרטם הודעה על כוונתו לבער את החומר הפרטי, בידעו כי הבעלים לא יסכימו לכך ויקחו אותו.

ס. אונא:

אני מציע בתור סעיף 11(ג) את הנוסח הבא: "הוחלט על ביעור חומר ארכיוני שאין בו ידיעות שפרסוטן עלול להזיק לסדינה, וביקס מוסד מדעי או ציבורי או בית-ספר שהחומר ייסמור לרטות, זכאי הוא לקבלו".

סר החינוך והתרבות:

האם בלי סעיף זה אי-אפשר לסמור לטוסד מדעי חומר אשר בלאו הכי רוצים לבערו?

ד"ר רוזנטל:

לא.

הצעת חה"כ אונא ורוזיאל-נאור לכתוב בסעיף 11(ב) כי ההצעה בדבר קבלת החומר מפורטם גם בעתונות -
נ ת ס ב ל ה

או.

אני מבקש לדחות את ההצבעה על סעיף 11
לשבוע הבא.

י.ט. רוזנברג:

הוחלט לדחות את ההצבעה על סעיף 11
לשבוע הבא.

סעיף 12

א. ברטן:
כאשר דנו בסעיפים 6 ו-7 ביקשתי לדעת אם ההגדרה
של אנשים ומוטדות פרטיים חלה גם על מפלגות
פוליטיות ועל ארגונים ציבוריים אחרים. קיבלתי אז תשובה שהגדרה זו חלה
גם עליהם, ועל כן הצעתי למחוק את הסעיפים הללו.
עתה אני שואל טוב אם אמנם חלה הגדרה זו גם על
מפלגות פוליטיות ועל ארגונים ציבוריים. אם כן - אני מציע למחוק את
הסעיפים 12 ו-13, כי הם פוגעים פגיעה חמורה ביותר בחופש הארגונים הציבוריים
במדינה וכחופש הפרט.

ב. בן-יעקב:
מפסר אולי לכתוב: "לא יבער אדם חומר ארכיוני
הניתן לפרסום שברשותו הפרטית אלא על-פי היתר..."

א. רוז'אל-נאור:
סעיף 12 פוגע גם ברשות הפרט וגם ברשות הציבור.
אינני רואה כל דרך לתקן אותו, מפני שגם אם נכתוב
כי האסור לא יהיה של חומר שבשליטתו הפרטית, אלא של חומר שהיה עדיין
פגיעה בחופש הפרט. על כן אני מציעה למחוק סעיף זה.

י.ט. רוזנברג:
כל אדם יכול להפקיד בגנזך חומר ארכיוני ולדרוש
שחומר זה ייסמר בתור חומר סודי, וטרשות העיון
בו תהיה לגנוז בלבד או אפילו הוא לא יהיה רשאי לעיין בו. על כן מפלגות
וגופים ציבוריים יוכלו להפקיד את החומר שלהם בגנזך ולדרוש שאיש לא יעיין
בו, אף לא הגנז - אגב, אינני חושב שזכותן של המפלגות בטוחה זה רבה מזכותן
של הפרט - אבל לא יתכן שהם יוכלו להסמיד כל חומר אשר אין ברצונם להראות
אותו. אם החומר הוא כל-כך סודי, הרי דווקא בגלל זה חשיבותו עולה ויש
לסמור עליו. מטרת החוק היא לסמור על חומר מעין זה, אלא יש להבטיח כי
החומר ייסמר בסודיות מלאה. על כן, אני מתנגד לכל הצעה למחוק את סעיף 12.

ד. החינוך והתרבות:
אתן שלוש דוגמאות של חומר רב-ערך אשר הוטמד.
הראשון הוא חומר על פרעות ביהודי רוסיה בשנת
1881. התעניינתי למצוא את החומר הנוגע לפרעות אלה, כי היו ידיעות שלצר
הרוסי היתה יד אקטיבית בארגון הפרעות. אולם כל חומר שהיה לו איזה שהוא
קשר לפרעות אלה הוטמד.
במצא בידי הארכיון הפרטי של אברהם טאפו. זוהי
למעשה חליפת סכתבים בינו לבין אחיו, ובה במצא הפתרון לכל יצירתו של
טאפו. במכתבים אלה מתגלית גם טראגדיה מספחתית ולכן רצו בני מספחתו
של טאפו להסמיד את המכתבים הללו, אלא שאדם אחד שמר עליהם.

הוא הדין לגבי מכתביו הפרטיים של סולסטוי.
כן אכדו לנו מכתביו של הרצל, וזוהי אבירה גדולה מאד.

אני מסכים לדברי י.ט. רוזנברג שיש להבטיח סודיות
מלאה במסירת החומר הנמצא בגנזך; אך בסום פנים אין להרשות את ביעור החומר
הנמצא בידיים פרטיות ובידי מפלגות, כי כל מפלגה תהיה מעוניינת לסמור
את החומר המצביע על הצדדים הטובים שבה, והרי יש למפלגה גם חסרונות.

היו"ר ק. פרסיץ:
בסעיף 1(2), בהגדרת חומר ארכיוני לא הגענו לכלל
דעה, ואני חושבת שכל עוד לא נקבל הגדרה ברורה
של חומר ארכיוני לא נוכל להתגבר על סעיף 12. לכן אני מציעה לדחות את
ההחלטות בסעיף 12 ו-13 - הקסור בסעיף 12 - לשבוע הבא, לאחר שנצביע על
סעיף 1(2).

או.

הוחלט לדחות את ההצבעה בסעיפים 12 ו-13
לסבוע הבא.

סעיף 14

סעיף 14 בנוסח שהוצע על-ידי המטסלה -
נ ת ק ב ל

סעיף 15

א. רוזיאל-נאור: אבי מתנגד לכך שיהיה כתוב באופן סתמי
כי המטסלה תתקין תקנות, מבלי שציינו
איזה סד אחדאי לביצוע חוק זה.

ד"ר רוזנבל: עד עכשיו היו כותבים בל חוק איזה סד אחדאי
לביצועו. אך בזמן האחרון בתעודתו ספיקדת
קונסטיוציוניים בקשר לנוהג זה וסכיהן שבפירות סדרי הסלטון והטמפט
נאטר שהמטסלה יכולה להעביר את סמכותה לכל סד, הוחלט לכתוב בכל
חוק שהמטסלה אחדאית לביצועו ולא סד ססויים.

סעיף 15(א) בנוסח שהוצע על-ידי המטסלה -
נ ת ק ב ל

א. רוזיאל-נאור: מדוע לא נאטר בסעיף 15(ב) "בתקנות ייקבעו
הסדריים", אלא נאטר "בתקנות סותר לקבוע את
הסדריים"?

גב' סטנר: קיימים במדינה ארכיונים גדולים וטסודריים
ואין רוצים לסנותם. על כן נאטר בסעיף זה
סותר לקבוע בתקנות את הסדריים לפיהם ינוהלו ארכיונים ציבוריים,
אך אין חייבים לעסות זאת.

היו"ר ט. פרסיץ: אבי מציעה לקבל את הצעתה של ח"כ רוזיאל-נאור,
ובתקנות יאטר כי הסדריים שנקבעו בהן אינם
חלים על ארכיונים טסודריים.

סעיף 15(ב) בנוסח: "בתקנות ייקבעו הסדריים
לפיהם ינוהלו ארכיונים ציבוריים, וכל ארכיון
ציבורי שלא יתנהל לפי התקנות לא תינתן לו
תמיכה טאת אוצר הסדינה או טאת רשות מקומית" -
נ ת ק ב ל

י.ט. רוזנברג: אבי מציע למחוק את סעיף 15(ג) ולכתוב בסעיף
15(א) כי המטסלה רשאית להתקין תקנות בכל הזוגע
לביצוע חוק זה לאחר התייעצות בטועצה.

ד"ר רוזנבל: הכנסת יכולה לקבל כל החלטת ולא תעבור בזה
על החוקים הקיימים. אולם בדרך כלל הפרירוגטיבה
של התקנות תקנות ניתנת למטסלה או לסד ססויים ולכן לא רצוי לוטר
בטמפט אחד, כי לא יהיה חוקף לתקנות שיותקנו על-ידי המטסלה, אלא אם
חותקנו לאחר התייעצות בטועצה.

סעיף 15(ג) בנוסח שהוצע על-ידי הממשלה -
נ ת ס ב ל

ד"ר רוזנטל:

סד החינוך מציע להוסיף לחוק עוד שלושה סעיפי
סבבה שמטרתם למנוע הוצאת חומר ארכיוני בעל ערך
לארצות אדם חומר ארכיוני מישראל, אלא אם ניתן תחילה
(א) לגבז לעיין בו, לצלמו ולהעתיקו;

(ב) הגבז יתן למוציא החומר הארכיוני מישראל תעודה
המאשרת שניתן לגבז לעיין בחומר המוצא, לצלמו
ולהעתיקו;

(ג) תקפו של סעיף זה הוא טתאריך שיקבע על-ידי סד החינוך
והתרבות בהודעה שתפורסם ברשומות.

לפני 4 - 3 שנים היו פניות רבות בדבר קביעת
סייג כזה להוצאת חומר סן הארץ. לאחר עיון בדבר החלט לא לקבל את ההצעה,
ספני סבלי ריסום חומר בפנקס חומר ארכיוני פרטי אי-אפשר היה לדעת איזה
הוא חומר ארכיוני והיה חסס סבצלל הסיגים להוצאת החומר לא ירסמו אנסיס
בפנקס את החומר הארכיוני הנמצא ברשותם.

אולם בזמן האחרון היו טוב פניות מארכיון זה"ל
והם הודיעו כי להם ידיעות על-כך סמוצאים חומר ארכיוני סן הארץ. לכן
טציע סד החינוך לצרף את שלושת הסעיפים האלה לחוק על-סנת למנוע נסעלת
חומר לחוץ-לארץ. הוראות אלו ישולבו עם פקודת הטכס וסלסונות הטכס ספקחו
על ביצוען.

סעיף זה לא יכנס לתקפו יחד עם החוק כולו, מכיוון
שיס עוד צורך בסידורים סיוחדים כדי שאפשר יהיה לבצעו.

היו"ר ש. פרסיץ:

אני רואה סעיף זה כחשוב טאד וכחומר טאד, הוצאת
זו סטילה צנזורה אינמה על כל חומר פרטי או לא-פרטי
סדוצים להוציא סן הארץ, ויכול להביא את הדברים לידי אבסורד, אולם ססד
סני, אני סבינה שיס לקבוע סייגים להצאת חומר כדי למנוע נזילה לחוץ-לארץ.
אני סבקטט סד"ר רוזנטל לסלוח את הצעת סעיף זה לכל חברי הוועדה לסט עיון.

ד"ר רוזנטל:

ניסחתי כבר את כל ההסתייגויות לחוק זה, עד
סעיף 8, וחברי הוועדה יכולים לעבור עליהם
ולברוק אם אטנם טתאים הנוסח שהוצע לרוח הסתייגויותיהם.

היטיבה נועלה בסעיף 13, 15.